

ZMEUL DE TREI ORI ÎNDRĂGOSTIT

de Victor Cilincă

A fost o singură dată, ca niciodată, că dacă n-ar fi, tot ar povesti careva, un împărat care avea trei fete, mai dragi decât râmele pentru pescar într-o zi bună de pescuit. Căci împăratului tare-i mai plăcea să pescuiască, câtu-i ziua de lungă, iar treburile împărăției rămâneau cam alandala, iar prințesele se plictiseau singure, fiind ținute departe de ochii supușilor, crescute după perdea, nici soarele să nu le tulbure. Dar ele abia așteptau să fie răpite... Mamă nu aveau, căci ce împărăteasă rabdă să nu-și vadă soțul cu anii, sau să-l vadă numai dacă se duce frumușel după el pe la pescuit?

Într-o bună dimineată, se întâmplă să treacă prin împărăție, chiar prin dreptul perdelelor celor trei prințese, un zmeu cu trei capete. Capul mai mare, întâiul născut, își spunea Paratrăsnet, pentru că nu-i plăcea

cum îl alintă mă-sa: Bebe – era prea mare! Mare și (cam) prost! Dar un prost, dacă are și mușchi pe el, nu recunoaște că e prost. Așa că el porunca capetelor frățești mai tinere puțin decât el: capului mijlociu, Floricel, supus oricum de felul lui, tăntălău și el, mai puțin celui mic, Prâslecuț, viclean ca o domniță și iute ca o piatră din ălea cu care faci „broasca” pe lac...

Cum fuseseră ele crescute cu grijă, după perdea, vezi bine că nu mai se uitaseră până atunci la alt zmeu, darămite să vadă picior de bărbat; în fond, cam același lucru, dacă vrei să ții fetele departe de cele rele...

- Oare cine ne pândește de după perdea?, se întrebă capul cel mare, atunci când trecură prin dreptul geamului cel gros.

- Nu se vede nimic, îngână cel mijlociu.

- De ce nu aruncați cu o piatră, să vedem?, le spuse cel mic, făcându-se apoi că se uită în altă parte, nu de alta, dar să nu creadă cineva că și el a aruncat cu pietre: nu-i frumos!

Ăl mare, mușchiulosul, avea parcă patru capete în capul acela al lui și cu toate gândea și gândea, de i se fărâmița gândul ca pudra de cafea împrăștiată de vântul de septembrie: nu rămânea nimic, degeaba se chinuia gândească! Când se hotărî ce-i de făcut, dădu un cot capului

mijlociu, care îndată și aruncă o piatră. Că la aruncat pietre, atunci când îi spuneai să arunce, era bun!

Geamul se făcu țândări și cele trei capete, după ce se speriară un pic, văzură de îndată trei prințese-prințesute, una mai frumoasă decât alta și ultima deșteaptă foc.

Cea mai mare codană, Fifuca, nu știa nici măcar că dacă mergi fără umbreluță la cap, te uzi și la picioare. Era însă atât de arțăgoasă, încât nici nu-ți venea s-o întrebi dacă se gândește ori nu la ceva. Coada și-o împletea, panglici își punea, cu parfum se dădea, dar nu știa decât de scatoalce bune, de cozi trase bine, de „șuruburi” prin păr sau „castane”, de bobârnace-n nas sau gâdilici până la lacrimi, că așa se învățase tată-său să mai scoată ceva cu binele de la ea. În rest, nu!

Cea mijlocie, Chivuca, parcă era o coțofană. Când vedea ceva strălucitor, musai îi trebuia și ei să-și pună la gât, la încheietură ori la gleznă, ori să-și coase pe mânecă! Ca să nu mai spun că poftea prăjituri! ... Și pești prăjiți!...

Cea mică era cam urâțică, dar zâmbea galeș, te uimea când cu o poezie bine țintită, de-ți cânta sufletul ca mandolina ori îți spunea, așa, cât de bine-ți șade cât ești mata de urât (dacă erai cam urât) de te treceau apele de fericire, sau șoptea uneori, când avea ea interes, dulce ca acadeaua deja începută și cânta numai dacă era lumina mică, s-o zărești pe prințesă printre umbre și să-ți imaginezi ce frumoasă e... În

rest, dacă o cunoșteai mai îndelung, era și ea prințesă ca prințesele: numai mironoseli! Ochii îi spuneau: „apără-mă”, că sunt slabă, buzele îi spuneau: „luptă-te pentru mine”, că sunt aici, lângă tine, mâinile te implorau: „păzește-mă”, că sunt prețioasă! Dar glasul nu zicea nimic, ca să nu poți spune după aia că ea a zis!

Chestia e că toate cele trei capete ale zmeului - da' toate, toate! – se îndrăgostiră aproape în același timp de cele trei prințese cucuiete. Mijlociul poate ceva mai încet, dar îi dete cot cel mic, ca să vorbească.

- Ia te uită ce mai prințese!, se miră sincer Floricel, care nu văzuse la viața lui, deși nu fusese crescut după perdea, nici măcar o jumătate de prințesă.

- Frații mei s-au cam îndrăgostit, iar eu sunt la fel cu ei, îi anunță, până să-și revină ei, mijlociul, Prâslecuț, capul cel mezin.

- Ar trebui să ne plătească mai întâi geamul, deschise gura Chivuța, cea mijlocie.

- N-auzi, că vor să ne ceară în sfârșit de mirese?!, spuse șoptit cea mare, Fifuca, deja lingându-se pe botic. Se și gândea cum o să-l dreagă ea pe zmeu cu scatoalce, „castane” și niscai gădilici la tălpi, ca să se răzbune și ea pe cineva, că pe taică-su nu avea cum.

- Cum se poate așa ceva? Nici o persoană nu se poate îndrăgosti de trei fete în același timp! Nu e frumos!, le puse în vedere Mezinuca, care nu mai citise nicăieri despre un asemenea caz.

- Asta pentru că de obicei persoanele au câte un singur cap. Iar noi avem trei, iar fiecare cap face ce vrea el, numai să nu ne dea pe toți în gropi, explică imediat capul cel mic prințeselor. Rețineți: suntem trei capete vorbitoare, gânditoare și vesele, iar nu un singur zmeu morocănos! De ce să vă măritați cu trei prinți, ca să vă despărțiți, mergând în trei împărății diferite? Așa vom merge împreună tot timpul la teatru, la meci sau la picnic. Suntem trei, dragele mele!

- Eu zic să ne mai numărăm o dată, mormăi mijlociul, dând neliniștit din coada lor.

Fetele ar cam fi vrut la măritiş... Aia mai mare, Fifuca, se cam codea. Vezi dară, îi venea ei bine, se pare, Bebe-Paratrăsnet, dar oare se cădea să-i arate așa, din prima, că-i place numai de mușchii lui?

- Ia uite-aicea ce de mușchi babani!, se împăună Paratrăsnet, capul cel mai bătrânior. Că parcă ce-i trebuie unei prințese, decât să se făloșească bine pe la mese împărătești cu mușchii bărbatului ei!

Al doilea balaur, Floricel, cam mutălău, pusese ochii pe fata mijlocie, Chivuța, blândă de n-o auzeai, ultima care răspundea în clasă la școală, dar una lacomă de inele, de bretele de brocart, de perle prinse-n aur și

de aur scăldat în pietre, de lanțuri și de fuste ori prea scurte ori prea lungi, de pantofi cu tocul sus și de pălării cu pene scumpe. Și toate astea trebuia cumpărate – se înțelege, de tăntălăul de cap de zmeu, care nu se-ndura acum să spună „Nu!”. Iar când deschise gura așa, încet, ca poarta cea grea a cetății, ca să se mire, ea îi puse pe loc, la patefon, muzică voioasă, de-l lua de cap, și-l împingea de la spate cum voia ea, de-i venea lui rău...

Cel mic doar se uită, cum știa el, în priviri celei mici, cum intră cuiul în ușa de brad: ușor îl vâri, ușor îl scoți, da' rămâne urmă!

- Dar ești cam urâțel, dădu din cap Mezinuca, cea mai deșteaptă dintre trei, de nici n-ai fi zis, că nu ieșea în evidență.

- Este drept, acum ești frumușică, o să te cam arate lumea cu degetu' când oi ieși cu mine pe stradă, dar or să treacă anii, frumusețea oricum se duce, câtă e, și n-o să mai rămână decât inima din noi, o asigură Prâslecuț, capul cel mic dar deștept al zmeului. Tu ai inimă frumoasă, eu am inimă frumoasă, cât despre chipuri – cum se scutură floarea, tot așa de repede trece și frumusețea! Uite de-o pildă la mama: Baba Cloanța – o știi, că o știu până și copiii! – a fost și Miss Pădure la vremea ei, când era codrul pădurice. O chema exact Cosânzeana, era mai frumoasă ca soră-ta cea mare și-a luat-o de nevastă un fraier de Făt-Frumos. A ținut-o el bine închisă în casă, după perdea, cam cât i-a trecut ei tinerețea, să n-o răpească cumva vreun balaur de atâta frumusețe. El mai mult lipsea,

iar când nu lipsea, de la o vreme mai mult căsca. E drept, n-o păruia și n-o trăgea de cozi și n-o gâdila rău... decât doar duminica, când se întorcea de pe la Grădina Ursului, de la petreceri cu harapi albi. Când i-au trecut nuri, i-a lăsat și el mamei ușa deschisă, da' pas să mai oprească pe-acolo vreun balaur ori zmeu frumușel! Și nici cărți nu știa muma mea ș-a pădurii să citească, să-i mai treacă timpul. Mai bine se lăsa răpită, la vreme, de-un balaur cinstit și cu plăcere de carte, s-o învețe ceva...

Dar iată, cum stăteau ei așa de vorbă, încă fără folos, trecu pe acolo parcă fără treabă Făt-Frumos, anume trimis de tatăl fetelor, să se mai uite el prin glasvand, să se mai uite el pe după perdea și să vadă dacă i-o place vreuna. Cum îl văzu pe zmeul cel cu trei capete, băiatul se și burzului, căutând paloșul prin bagaje. Capul cel mare, Bebe, îi dădu cot mijlociului, să-l înjure pe voinic: adică, ce căuta pe la fetele lor? Prâslecuț nu apucă să-i spună mijlociului să tacă naibii din gură, că Floricel și deschise urât gura, să se stropșească la Făt-Frumos. Pentru voinic nici nu fu o problemă să taie un cap de zmeu. Dar Paratrăsnet, supărat, odată își umflă mușchii a harță și se ridică pe vârfuri, fulgerându-l din priviri pe Făt-Frumos, care, harști! – tăie capul lesne, ca și pe primul, căci obișnuia să umble cu paloșul ascuțit. Și se pregătea voinicu' să mai taie și ultimul cap, când cap-mezinul îl trase de mânecă:

- Pardon, nene, câte prințese îți trebuie ca să faci nuntă?

- Păi, una, nu?, răspunse cuviincios voinicul.

- Păi, vedeți? Luați o prințesă, și tot mai rămân două. Eu l-oi plânge pe fratele nostru nerod și pe cel băgăcios și-apoi om face nuntă, și eu și matale, că n-am văzut până acu' prințese care să nu-și lase mâna și jumătate din împărăție.

Așa și făcură: prințesa cea mare, Fifuca, îl luă de soț pe Făt-Frumos și se bătură și se gâdilară în parte toată vara și în verile următoare, ba și primăverile, toamnele și iernile care veniră, că amândoi erau cam țâfnoși. Cea mică, Mezinuca, se mărită pe dată cu Prâslecuț, că tot rămăsese el, ca un zmeu normal, cu un singur cap, urâțel, da', vezi bine, mai deștept cât unul cu trei. Iar mijlocia, Chivuța, rămase pe capul lui tată-său, împăratul, să-i cumpere adică el zdrăngănele și sclipici și panglicuțe. Doar că omul nu mai avea cu ce: cele două jumătăți de împărăție le dădu celor două fete măritate, așa cum era datina.

Așa că Împăratul și fata lui cea mijlocie trăiră de atunci din pescuit. El pescuia, ea curăța solzii, care tare mai străluceau!